

idet det vilde være et uoverkommeligt Arbejde at sætte sig i Rapport til de enkelte Smaasamfund omkring i Landet, hvis Ansiggender der handles om.

Man er atter idag kommen tilbage til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af at fastsætte Begrebet „Danst Epterritorium“. Jeg tror, at jeg ved Sagens Behandling igaar udtalte mig saaledes, at jeg ikke let kunde misforstaaes. Begrebet Epterritorium har jo Betydning i to Henseender. For det Første overfor Fremmede. I den Henseende er der af flere andre Talere givet mig Ret i, at det er umuligt for den danske Lovgivningsmagt ved ensidige Bestemmelser at fastsætte Grændsen for danst Epterritorium; det kan kun ske ved Overenskomst med andre Magter, og det vilde være forgjæves og uden Betydning, om vi ved ensidige Handlinger vilde sige: Dertil gaar overfor andre Nationer det danske Epterritorium. Forfaavidt maa det altsaa staa hen indtil videre og maa ske for bestandigt, hvorvidt danst Epterritorium strækker sig overfor Udlandet. I Forholdet derimod til danske Undersaatter er det danske Epterritorium efter gammel gjældende Ret i Søn til ud fra Land, og jeg nærer ingen Tvivl om, at den, som vilde tillade sig indenfor dette Territorium, at overtræde de Bestemmelser, som indeholdes i Fiskeriloven, vilde blive domfældt. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mente, at der ved § 3 skulde være taget særligt Hensyn til de større Lodsieiere. Jeg kan forstikke det ærede Medlem, at der ved Affattelsen af Paragrafen ikke har været taget særligt Hensyn til større eller mindre Lodsieiere, men til Lodsieiere i det Hele. Man har paa dette Punkt optaget den bestaaende Retts Regler. Man har ikke kunnet forstaa Danske Lovs 5—10—43 anderledes, end at den hjemlede for Lodsieierne en Ret til i Almindelighed at have Malegaarde udenfor deres Grund, og man har tillige været opmærksom paa den Modifikation i Hovedreglen, som staaar der. Men at den ikke har kunnet betyde, at den menige Mand i alle Tilfælde skulde kunne forhindre Reglen fra at have Betydning, synes jeg er klart. Reglen har været forstaaet og staaet uanfægtet saaledes, at Grundeierne have Ret til Malegaarde udenfor deres Grunde, og der er Høfsteretspræjudikater for, at dette har været Opfattelsen paa disse Omraader. Det sidste Høfsteretspræjudikat er af 1873. Under disse Omstændigheder har Regjeringen troet at maatte betragte det som en Eiendomsret ikke for de store, men for alle Lodsieiere, som man ikke har Lov til at angribe, og man har troet at maatte vedligeholde den bestaaende Ret og ikke instituere nogen ny Regel. — Ved Afgjøvelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt det kunde være tilladeligt at expropriere til Veie og Stier o. s. v. til Afbenyttelse for Fiskerne, sagde det ærede Medlem, at der maatte tages et passende Hensyn til Alles Berettigelse til en fri Benyttelse af det aabne Vand.

Her er imidlertid ikke Tale om Vandarealer og heller ikke om Veie og Stier, som uden store Vanskeligheder kunde tilveiebringes, men Tale om Afstaaelse af Grundarealer, Forstrande, som skulle afstaaes i bestemte Diemed til private Personer, for at de der kunne optage og tørre deres Redskaber, altsaa om en virkelig Expropriation af Torbeieendom, og det er et Forhold, som jeg tror er af en saadan Betskaffenhed, at man der maa gaa meget varjom tilværks, ligesom jeg i Dieblisset heller ikke tror, at man efter Grundloven har Ret til at expropriere i saadant Diemed, skjøndt jeg indrømmer, at det i mange Tilfælde kunde være overmaade nyttigt, og at det i de fleste Tilfælde vilde være Arealer, som for de paagjældende Ciere maa ske ikke vilde have stor Betydning. Det ærede Medlem satte som Formaalet for en Fiskerilov at sørge for, at saa Mange som muligt kunde faae Gavn af Fiskeriets Udøvelse, og at de maatte kunne udøve det saa indbringende for dem som muligt. Jeg vil sige, at denne Sætning maa suppleres, idet det ogsaa maa være Opgaven for en Fiskerilov, at se hen til, at Fiskerne ogsaa i Fremtiden kunne have Nytte af Fiskeriet. Det er det Formaal, Lovforlaget væsentlig har sat sig, at søie Regler, som gjøre det muligt at bevare denne Indtægtskilde ogsaa for de fremtidige Fiskere usformindsket. Naar nu det ærede Medlem paaklager, at man ikke har Erfaringer nok udenfor Limfjorden til derpaa at kunne bygge indskrænkende Bestemmelser, der kunne have stor Betydning for Fiskeribefolkningen, saa vil jeg sige, at man har søgt at indhente de Erfaringer, som efter Omstændighederne kunde have, men at jeg ogsaa tror, det er berettiget at benytte sig af de Erfaringer, man har paa Limfjorden, og at man med Nytte kan overføre dem paa lignende Terrainer. De Erfaringer, man har om Fiskeriets Udøvelse paa Limfjorden, har man ganske vist draget sig til Nytte ved de Bestemmelser, man har søiet om Fiskeriet ogsaa paa andre Steder. Naar det ærede Medlem dernæst yttrede, at det dog var muligt, at man paa sine Steder ved Forhandling med selve Fiskeribefolkningen kunde komme til et Resultat med dem om Maaden, hvorpaa Fiskeriet der kunde udøves, maa jeg sige, at det jo vilde være en overordentlig vanskelig Opgave for Regjeringen at udføre, at faae en saadan Forligsaanægning i værfat omkring paa forskjellige Steder i Landet; men selv om det kunde lede til et Resultat, vilde man ganske vist komme bort fra det, som har været Hovedtanken for det nærværende Lovforslag, nemlig at tilveiebringe en ensartet Fiskerilovgivning for hele Danmark, og man vilde faae en Lovgivning, som bestod af en overordentlig Mængde smaa Stykker, idet der blev særlige Regler paa de enkelte Steder, hvis Overholdelse det vilde blive overordentligt vanskeligt at kontrollere. Jeg tror ikke, at det vilde være en Veie, der kunde lede til